

[Dræbø]

tro har holdt mig til forslaget tekst, og beslutningsforslaget starter altså således:

»Med henblik på at forbedre kommunernes sparemuligheder opfordres regeringen til at fremsætte forslag til lovændringer og ændre cirkulærer m.v. på følgende punkter: ...«

Der er ingen som helst tvivl om, at hovedformålet med dette forslag er at skabe besparelser, ellers må venstre bede om at få ændret dets tekst og med det samme stille et ændringsforslag.

Bladrer man så i de forslag, der er tale om, kan man finde absurditeter, hvoraf jeg har slået ned på en enkelt, som imidlertid langt fra er den eneste. Man refererer til forslag 108 i kommunernes sparekatalog, som drejer sig om udvidet adgang til at undervise piger og drenge hver for sig. Jeg kan godt forstå, at det sekretariat, som har behandlet forslaget, lidt forsigtigt siger, at en besparelse eventuelt kan opnås ved en bedre udjævning af klassestørrelsen, for det faktiske er, at hvis der er tale om ensporede skoler, altså nogle af venstres ønskeskoler, er der tale om en ganske betydelig fordyrelse ved at iværksætte det pågældende forslag.

Når man generelt hører hr. Svend Erik Hovmand sige, at det er disse forfærdelige standarder og normer og vejledninger og cirkulærer, som skaber alle kommunernes udgifter, synes jeg, der kan være grund til at citere fra sammenfatningen af budgetredegørelse 1980, hvor man slår fast, at »en undersøgelse af forskellige tungtvejende serviceområder viser imidlertid, at kommunerne i praksis i stort omfang udnytter selvbestemmelsesretten til at vælge et serviceniveau, der ligger væsentligt over eksisterende typisk vejledende statslige fastsatte standarder og normer«. Det er jo ganske rigtigt. Det er også rigtigt, at det typisk er konservative, velstående kommuner, som ligger over, og at det i det hele taget overhovedet ikke har noget med politisk tilhørsforhold at gøre, når man finder overforbrug i kommunerne.

Derfor synes jeg, at venstre burde stille sig på et standpunkt: om man ønsker selvbestemmelsesretten og vil tage de økonomiske konsekvenser, der formentlig – sådan er erfaringerne – vil betyde øgede offentlige udgifter, eller om man mere restriktivt vil gå ind for at få gennemført kommunale besparelser,

som så også vil betyde en mindsket selvbestemmelsesret.

Svend Erik Hovmand (V):

Finansministeren sagde, at vi snart har afviklet alle standarder og normer. Det var efter min opfattelse en meget overraskende bemærkning fra en finansminister, ikke mindst i betragtning af at vi jo netop fra budgetdepartementet har fået en skrivelse af 24. november – og jeg citerede den oven i købet i mit sidste indlæg – der ridser op, hvor mange flere cirkulærer, love osv. der berører kommunerne, der vil komme i resten af dette år og i 1981 efter regeringens lovkatolog og dens planer i øvrigt.

Så vil ministeren sige: ja men de indeholder kun vejledninger, som man ikke behøver at rette sig efter i alle detaljer. Ja vel. Jeg kan bare tage et enkelt eksempel, hr. minister, fra dette stykke papir, som ministeren burde være bekendt med. Det fremgår, at man fra undervisningsministeriet vil udsende et cirkulære om visse arbejdsmiljøspørgsmål i forbindelse med anvendelsen af skolernes og institutionernes sløjde- og værkstedlokaler, ventilationsanlæg m. v. Alene denne lille sag koster kommunerne omkring 20 mill. kr. Der er en stribe af tilsvarende sager, som fastlægger nye standarder og normer, bestemmelser for den kommunale sektor, som faktisk koster temmelig mange penge.

Jeg kendte naturligvis finansministerens fremsættelsestale til finanslovsforslaget og bemærkningen om de to procent, faldende til én procent i 1982 og yderligere begrænsninger i året derefter, men det, jeg rent faktisk efterlyste et svar på, var følgende: når ministeren siger, at det er regeringens mål at bringe den offentlige vækst til ophør, må vi så få et skud på, hvornår det vil ske? Vi har nu fået at vide, at man i 1982 regner med en stigning i den kommunale vækst på 1 pct. Hvornår kommer man ned på nul, hvornår er væksten nul? Er det i 1983, eller er det i 1984? Jeg vil gerne endnu en gang anmode ministeren om at komme på talerstolen for at besvare det for mange kommuners planlægning overordentlig væsentlige spørgsmål.

Må jeg så sige til hr. Thorndahl, at jeg tror, vi taler lidt forbi hinanden i spørgsmålet om spildevandsplaner. Det, jeg henviste til i bemærkningerne, var, at der ud over det,